

Mèxic D.F., 4 d'agost del 1962

Estimats pares i Joan: vaig rebre, un dia abans de costum, la carta en la qual m'expliquen l'entrevista a Bellaterra amb els Messeguer i els Peypoch. Gairebé alhora, m'arribava una carta de la Quimeta, referint-se a la mateixa conversa, sense precisar massa i remarcant la il·lusió amb que ens esperen. Sembla que el resultat de la consulta amb el Dr. Barraquer no és tot l'optimista que desitjàvem, ja que els digué que la nena haurà de tenir molta cura amb els seus ulls durant tota la vida, que el que tingué fou molt greu i que podia haver perdut la vista. Com afectarà tot això l'ànim de l'Angel Messeguer? Totes aquestes reticències meves parteixen del coneixement del seu caràcter: de la mateixa ^{manera} que, de vegades, és generós amb els seus oferiments, té uns retrocessos espectaculars. La Quimeta, la seva esposa, és totalment diferent i creiem que en cas de dubte l'obligaria a no desdir-se. De totes maneres ahir, l'Ursul (ell i ^{la} Zina vingueren a sopar a casa), que el coneix millor que jo, m'afirmà la seva convicció que no es retractarà, puix que les coses han anat massa endavant. Prenguint-t'ho doncs, pares, com a un excés en les meves cogitacions, que sempre filen i desfilen per a donar-me preocupacions ben sovint innecessàries. L'Ursul ens explicà que en Peypoch ha autoritzat el seu fill per a acceptar l'oferiment de compra del seu negoci de Mèxic, amb la qual cosa sembla expressar la seva decisió de reintegrar-se definitivament a Catalunya.

Jo ja he parlat amb un català que treballa en una agència de viatges, demanant-li en principi la reservació de passatges per al 10 d'octubre. Parlant amb ell, m'explicà que les motonaus de la Transatlàntica tarden de 25 a 30 dies en la travessia, i em suggerí estudiar la informació que em proporcionaria, per a utilitzar algunes línies americanes que van de Nova York a l'Havre en cinc dies i mig i amb els preus de passatge sensiblement inferiors i molt bon servei. Cal estudiar si la diferència de preu compensaria el viatge Mèxic-Nova York i l'etapa final l'Havre-Barcelona. En principi, em sembla molt tràfec de viatges i transbords, però estudiarem l'assumpte. La persona que esmento (el Sr. Marinello) em digué que els 150 quilògrams per persona que podríem portar són només de roba i pertinences d'ús personal en el curs del viatge, i que només als súbdits espanyols se'ls permet dur alguns aparells domèstics amb senyals manifestos d'haver estat usats. Això descarta del tot el refrigerador... Els aparells fotogràfics i el de cinema, els podríem portar al damunt; del projector i les pel·lícules que tenim fetes (i que estimem molt) ens n'haurem, també, d'informar. Pel que fa al descompte que se m'havia acudit de demanar als representants diplomàtics espanyols a Mè-

L'oferiment d'en Messeguer per a deixar-nos el seu pis és quasi impossible d'aprofitar, perquè viu a quinze o setze quilòmetres lluny de nosaltres i jo tinc el despatx davant de casa i l'escola dels nens molt a prop....

xic, no hi ha res a fer, puix que això és cosa de l'administració de la Transatlàntica i té per principi no concedir cap avantatge d'aquest tipu. Gestionarem, però, un descompte que apliquen amb comptagotes, dit "familiar", per a quan es viatja en grup. Sobre això ens podria informar amb tota precisió en Vidal, que per cert em deu carta. Hi podrien parlar?

Davant la feina que diuen que m'esperen, creixen més les meves ganes de treballar. Tenint-la i si Déu ens dóna salut, em sento ~~xxx~~ prou animat per a recomençar amb l'empenta necessària per a situar-me i complir els compromisos contrets. Somiant (cosa que no costa res) penso que si tingués temps d'escriure una novel·la sobre la vida dels catalans a Mèxic, potser encertaria el "Sant Jordi" i podria pagar de cop els deutes. El tema ofereix moltes possibilitats per a una obra premiable, si el "novel·lista" es posés a l'alçària d'aquestes perspectives. Aquí no crec poder escriure res, però tinc la sensació ~~d'organitzar~~ d'organitzar la meua vida a Barcelona de manera que pugui dibuixar per viure, i escriure per a justificar la vida.

Es curiós constatar que mentre jo -i moltíssims d'altres!- no hem pogut "fer l'Amèrica", hi ha qui, com en Cluselles, han "fet l'Europa". No és pas ell sol: el Sr. Marinello em parlà d'un amic seu dibuixant (en Riera) que viu magníficament del seu treball, amb possessió de cotxe i tot. I com que conec altres exemples, tot contribueix a animar-me. Es clar que m'hauré d'orientar sobre gustos del mercat i noves especialitats; l'haver passat vint anys treballant per a una sola casa i fent, quasi, el mateix tipus de treball, té els seus inconvenients, que espero vèncer amb fe i voluntat.

La tramitació de passaports, la recuperació de documents indispensables escampats per diversos motius, és una llauna. Per exemple, l'acta de naixement del Raimon, va anar a parar a la secretaria de la Universitat i ara hem emprès fatigoses gestions per a recollir-la, ja que es necessita per al seu passaport. Ens falta, també, la fe de baptisme de la Glòria, però això serà més fàcil, penso...

Jo hauré de treballar normalment fins el dia abans de sortir de Mèxic, cosa que exigeix uns esforços notables de coordinació. Com que el temps s'escola tan de pressa, temo que quedi quelcom penjat i, pensant-hi i donant-hi voltes, no tinc pas ocasió d'avorrir-me.

No sé si podré enlur-me'n l'ampliadora gran, per les raons que els he explicat abans. Però tinc molt ben equipada la petita i és la que em cal per les màquines que portaré. A veure si trobo la manera d'encabir els tancs de revelat i algun accessori.

En fi, pares i Joan estimats: ara va ~~xx~~ de debo i, si Déu ens ajuda, ens podrem abraçar aviat. Em sembla mentida! No sé on posar tantes il·lusions, ni com trobar la manera de centrar-me i dominar els nervis. Però ho he de fer. Rebin l'amor de tots nosaltres i saludin ben afectuosament els amics d'aquí

Pere